Мов велетень грізний з горбів синявих краю
Обідраним хребтом над зелень виринає,
Здаєсь: щоглим чолом блакитів досягає,
На ньому зломи скель в промінні сонця сяють.

Між зламами верхів буйні вітри гуляють,
На склі корчик сів і цвітом розцвітає,
Сльозою джуркало у стіп її спливає
І котиться долів і губиться у гаю.

В той край летить душа, там серце відпочине,
Буятимуть думки в небеснії простори,
І око переб'є голубе, ясне море…

О світ краси! У стіп його скрізь карли-гори,
Над ним лиш небо перлозоре, ясне, синє,
І херувимів спів з його просторів лине.

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.